

Mantaua apostolului Pavel

Mantaua apostolului Pavel

„Când vii, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, și cărțile, mai ales pergamentele" (2 Timotei 4.13).

Aceasta a fost ultima re comandare a marelui apostol Pavel, prizonier, către copilul său Timotei, referitor la împrejurările în care se găsea. Sunt numai câteva cuvinte, care par că nu ar avea nici o importanță, dar, în mod sigur, nu fără motiv ne-au fost ele păstrate, deși teologia modernă declară că este imposibil să considerăm asemenea cuvinte ca fiind inspirate și date de Dumnezeu.

Pentru credinciosul simplu merită efortul să se oprească și să caute semnificația acestor expresii care par să nu fi avut valoare decât pentru momentul de atunci. Ele au o putere de înțelegere cu totul neașteptată, o profunzime și o plinătate care arată valoarea lor pentru toate timpurile.

Mantaua și cărțile apostolului Pavel pot să ne dea nenumărate învățături utile pentru ziua de acum.

Să aruncăm o privire atât asupra circumstanțelor în care se găsea acest credincios servitor al lui Dumnezeu, cât și asupra stării lucrării Domnului în acele zile.

Drumul și serviciul „vasului ales", pe care Domnul îl chemase într-un mod atât de deosebit ca să-l poarte Numele „înaintea națiunilor și a împăraților și a fiilor lui Israel" (Fapte 9.15) ajungea la sfârșit.

Citind cea de-a doua epistolă a lui Timotei, observăm că un gând serios și solemn se odihnea pe sufletul apostolului. El verifica adevărul acestui cuvânt, că un servitor nu este mai mare decât stăpânul său. Era tratat precum „gunoaiele" acestei lumi, iar în curând trebuia să părăsească acest pământ, pentru a fi pentru totdeauna lângă Domnul Isus, în paradisul lui Dumnezeu. Duhul său este umplut cu „împărăția cerească", unde cununa este gata pentru el, atunci când lupta va lua sfârșit.

Pavel era singur. Omul altădată atât de prețuit și de considerat, care învățase la picioarele lui Gamaliel (ceea ce era un privilegiu), renunțase la tot datorită superiorității Domnului Isus Hristos, considerând toate lucrurile ca pe o pierdere și ca pe niște gunoaie. A devenit sărac în tot ceea ce lumea considera lucruri bune; a îndurat foame și sete, frig și goliciune, rușine și persecuție pe urma Mântuitorului; și acum, la sfârșitul vieții, la poarta patriei sale, îl găsim din nou în sărăcie. Cererea mantalei și îndemnul de a veni înainte de iarnă, când ar fi avut probabil o nevoie deosebită de această îmbrăcămintă, pare că face aluzie la deznodământul său.

Totuși, cu toată situația sa tristă, nici un cuvânt de nemulțumire nu-i scapă prin pana lui; ceea ce i s-a întâmplat nu era pentru el nimic necunoscut, nimic neobișnuit; niciodată n-a contat că va găsi pe pământ o poziție plăcută. La sfârșitul primei sale scrisori, trimisă cu puțin înaintea celei de-a doua, el spune: „Dar evlavia cu mulțumire este mare câștig. Pentru că nimic n-am adus în lume și nici nu putem lua ceva din ea. Dar, având; hrană și îmbrăcămintă, vom fi mulțumiți cu acestea" (1 Timotei 6.6-7).

Poate că apostolul avea nevoie în acest moment de mantaua sa, de aceea o cerea. În orice caz, el nu numai i-a învățat și îndemnat pe alții, ci, ca un adevărat exemplu pentru turma Domnului Hristos, a trăit ceea ce predica și ceea ce îndemna. Prin nici un cuvânt nu arată că ar dori o schimbare a situației sale.

El nu numește decât mantaua, cărțile și pergamentele; dorințele sale personale nu merg mai departe. Noi nu știm dacă Timotei a putut să împlinească comisionul iubitului său tată în Domnul Hristos; în acest caz, succesiunea marelui apostol al națiunilor n-ar fi constat probabil decât în aceste obiecte. Ca și cu privire la Domnul Isus, lumea n-a avut mare lucru să-și împartă la moartea sa.

Mantaua lui Pavel, îmbrăcămintea lui de pelerin, nu ne amintește oare de apostolul care o purta? „Căutați cele de sus, unde este Hristos șezând" și „Gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ" (Coloseni 3.1-2).

Domnul nu găsea bine să elibereze pe apostolul său din închisoare, cum făcuse altădată pentru Petru, sau să-i procure eliberarea, cum a făcut nu numai o dată pentru alții; dar l-a făcut să verifice că „bunătatea Ta este mai bună decât viața" (Psalmul 63.3). În timp ce toți l-au părăsit, Domnul a stat lângă el și l-a salvat din gura leului.

* * *

Se găseau atunci mulți credincioși care aveau despre lucrurile pământești alte gânduri decât Pavel. Pentru un mare număr dintre ei, cărarea apostolului era prea îngustă și prea aspră; ei ar fi vrut s-o facă mai largă și mai comodă. Cuvintele apostolului o dovedesc. Aceia se străpungeau ei înșiși cu multe dureri; dar Pavel, mergând pe calea cea veche, era apărat. Dima, care a fost înainte un tovarăș de lucru al apostolului, a iubit lumea de acum și l-a abandonat pe Pavel. Toți cei care erau în Asia s-au întors de la el. Nu era nimic la credinciosul servitor al Domnului Isus care să fie atrăgător pentru inima naturală sau plăcut pentru carne. Un creștinism care a dat deoparte hainele de pelerin și chemarea cerească pare omului natural mult mai plăcut și de dorit.

Toate aceste lucruri ar fi fost foarte indicate să-l facă nenorocit pe un alt om decât pe apostolul Pavel, Dar fericirea lui nu depindea de unirea lui cu credincioșii, oricât de mare preț ar fi avut lucrul acesta în ochii săi; el nu depindea mai mult de lucrarea și de slujba lui, cu toate că desigur amândouă acestea au contribuit la bucuria și la răcorirea lui. Fericirea lui era în afara tuturor acestor lucruri, era în mâinile Aceluia în „care nu este schimbare sau umbră de mutare" (Iacov 1.17).

El era convins că Dumnezeu „poate să păzească ce l-am încredințat pentru ziua aceea” (2 Timotei 1.12). El mergea înainte, cu ochii permanent fixați asupra scopului. Domnul și lucrurile din cer umpleau inima sa și radiau o strălucire mereu mai mare, pe măsură ce se apropia de sfârșit. De aceea dorea el să aibă, pentru timpul cât îi mai rămânea, cărțile și pergamentele pe care le lăsase la Carp, la Troa (posibil înainte de cea de-a doua captivitate). Ce anume conțineau aceste cărți și aceste pergamente nu ni se spune. Erau, poate, copii ale scrisorilor sale. Nu știm, dar desigur că nu ne vom înșela admitând că aceste hârtii erau în legătură cu căutările din Scriptura și cu toată lucrarea sa.

Mantaua și cărțile apostolului vorbesc într-un limbaj clar pentru zilele noastre. Nu sunt oare în mijlocul sfinților multe preocupări lumești și umblare după bunuri pământești, cu toate că se adună în fiecare duminică la masa Domnului și fac publică profesiunea de a aparține Domnului Isus, de a considera această lume ca pe un pustiu și de a aștepta revenirea Domnului și Mântuitorului lor? Vai, viața practică acasă și în afară desminte din plin această profesiune. Poate că nu vor fi păcate grosolane, înclinații vădit rele care rod și care distrug viața interioară. Ceea ce atât de des întristează și stinge Duhul Sfânt din zilele noastre este duhul monden, sensul carnal, în diferitele sale manifestări.

Câți copii ai lui Dumnezeu merg copleșiți și nemulțumiți de faptul că nu reușesc să-și realizeze dorințele lor carnale! „Alții reușesc”, spun ei, „cât despre mine, totdeauna am ghinion”. Se aud prea des asemenea vorbiri și chiar mai rău. Duhul de nemulțumire a pus stăpânire pe inimă. Dorința și dezbinarea în legătură cu fleacuri se văd și în amiliile celor care sunt sfinți, străini și călători!

Mulți se plâng și murmură că nu pot să-și mobileze locuințele sau să se îmbrace cum ar vrea, ca să fie deasupra altora. Câte inutilități de ornamente, de modă sau de alte lucruri de felul acesta se procură cu bani câștigați greu sau chiar împrumutați, pentru a asculta de vanitatea sau de cochetăria sa! Și în viața de afaceri, cum se aleargă pentru a-și mări averea sau bunurile, la fel ca cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care gândesc că „eterne le sunt casele, locuințele lor din generație în generație...” (Psalmul 49.11).

Câți servitori și câte servitoare de comercianți credincioși gem cu stăpânii lor responsabili sub apăsătoarea povară pământească și suferă în trupul și sufletul lor, în loc să îi aibă drept ghid! Câte certuri între credincioși și oamenii din lume și chiar între frați! Câte procese care nu sunt oprite decât prin serioasele încurajări ale fraților, obligați să intervină! Sigur, starea exterioară a multor credincioși nu corespunde cu tabloul pe care ni-l dă Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la viața și umblarea copiilor lui Dumnezeu.

Domnul să lumineze ochii noștri ai tuturor și să trezească serios conștiința noastră. În adevăr, efortul crescând de a-și mări bunăstarea în această lume este în contradicție cu mantaua apostolului Pavel; și ce spunem când se vede ce mijloace suspecte sau direct condamnabile se folosesc pentru a atinge scopul dorit? Această tendință este însoțită de cele mai multe ori de un ton lumesc acasă, iar educația copiilor se face în sens contrar creștinismului. În loc să îndrepti spiritul tinereții spre lucrurile eterne și să trezești în inimile lor dorința de a duce - înainte de toate - o viață care-L onorează pe Domnul, se vorbește și se procedează ca și cum bogăția și o carieră pământească sau reușita în această lume sunt mai de dorit și mai importante.

Se pare câteodată că s-ar dori să-i ferim pe copii de experiența că „cel drept va trăi prin credință” (Romani 1.17).

Concluzia relațiilor de afaceri și în mod deosebit - cele privind căsătoria, acceptarea locurilor de angajare în serviciu, devin cu ușurință în asemenea împrejurări ocazii de a dezonoara Numele Domnului și de a face conștiința rea. Da, mantaua apostolului, haina lui de pelerin, aruncă asupra tuturor acestora o minunată lumină și ne umilește profund.

Să putem să ținem minte că suntem și trebuie să ne arătăm „oameni ai lui Dumnezeu” în această lume. „Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de acestea și urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea duhului; luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața eternă” (1 Timotei 6.11-12). Trebuie o atitudine sfântă, credincioșie și hotărâre de inimă. Un duh împărțit și starea de căldicele sunt neplăcute înaintea lui Dumnezeu. Fugi - urmărește - luptă - apucă! Aceste cuvinte nu permit nici o neglijență și nici o înclinație spre lume.

Să mergem mai departe, afirmând că multe daruri și multe lucrări nu ajung să se desfășoare sau să se exercite, pentru că cei care le posedă nu mai sunt capabili, lăsându-se învăluți de lucrurile lumii și de ocupațiile vieții. Fără îndoială, Dumnezeu vrea ca noi să împlinim cu credincioșie obligațiile pământești și să fim atenți față de mersul îndatoririlor noastre.

Tot astfel, este un mare har dacă Dumnezeu binecuvântează și-mi dă reușită. Dar a fi fidel în chemarea mea și a vrea să mă îmbogățesc și să devin mare în această lume sunt două lucruri foarte diferite. Prin ce dureroase experiențe trebuie să-i treacă Dumnezeu pe ai Săi după ani de eforturi susținute pentru a le ameliora situația! Pentru că El este credincios și nu poate să Se renege pe El însuși! Lacrimile care curg și amarele reproșuri pe care și le face omul în mod deschis, pe față, nu pot să șteargă ceea ce au produs atitudinea lumească, dragostea de bani și necredincioșia față de Dumnezeu.

În asemenea împrejurări este încă un mare har că Dumnezeu îi oprește pe ai Săi, că în mila Sa le deschide ochii asupra căilor lor și îi face să recunoască deșertăciunea acestei lumi: da, când căutarea comuniunii intime cu Dumnezeu, care a fost atât de mult timp neglijată, se trezește în sfârșit.

Oh! Ce aspru este jugul, ce grea este povara care se impune celor care, nemaiaparținând acestei lumi, se întorc la robia lor; ei care, fiind la ușa patriei eterne, se îndrăgostesc din nou de secolul de acum ...

Dar, va obiecta poate cititorul, acest caz nu este general printre credincioși; împrejurările pe care le descrieți nu sunt decât excepții. Într-adevăr, Dumnezeu să fie lăudat! Nu este așa cu toți copiii lui Dumnezeu, dar aceste excepții nu sunt atât de rare cum ar putea să-și imagineze cititorul. În afară de aceasta, toți suntem în pericol de a fi afectați de duhul secolului de acum; mai mult, noi nu putem să ne despărțim de frații noștri în credință, așa cum Daniel altădată nu putea să se despartă de poporul său.

Între mădularele trupului Domnului Hristos este o unitate indestructibilă. Nu se simte oare toată familia atinsă și într-un anumit fel răspunzătoare când un singur fiu sau o fiică umblă pe căi rele? Daniel nu a luat parte la păcatele părinților săi; dar se simțea vinovat împreună cu ei și spunea: „noi am păcătuit!”

Se impune totodată să recunoaștem în mod cinstit și cu umilință partea noastră de vină și să ne solidarizăm înaintea lui Dumnezeu, fiecare personal, cu tristele circumstanțe care ne înconjoară, mergând drept înaintea Lui. Și vom face aceasta cu atât mai mult dacă, pe de o parte, veghem asupra noastră înșine și, pe de altă parte, îi vom considera pe frații noștri de credință cu ochiul lui Dumnezeu și după gândurile Lui.

* * *

Cărțile și pergamentele apostolului au și ele un ecou pentru noi. În Asia Mică, unde toți s-au abătut de la Pavel, ele puteau exact pentru acest motiv să-și fi pierdut valoarea și importanța pe care o avuseseră. Am spus mai înainte că nu știm ce conțineau, dar știm că ceea ce conțineau era în perfect acord cu învățăturile și cu gândurile apostolului.

Dumnezeu ne-a dat și cărți și scrieri care ne fac cunoscut adevărul Său și sunt utile omului interior. Mai întâi, apreciem noi oare așa cum ar trebui Cuvântul Său - Vechiul și Noul Testament? Spunem noi precum psalmistul: „De aceea iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat” (Psalmul 119.27)? „Cuvintele Tale au fost găsite, și eu le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine veselia și bucuria inimii mele! Pentru că Numele Tău este chemat peste mine, Doamne Dumnezeul oștirilor!” (Ieremia 15.16).

În afară de aceasta, am primit scrieri bune și prețioase care ne explică acest Cuvânt și care, date sub influența rugăciunii, ne introduc în adevărurile Scripturii, destinate să ne ajute în drumul nostru. Le prețuim, le folosim cu o inimă recunoscătoare ca fiind date de Domnul, care este credincios și plin de dragoste față de noi?

Mulți pot să răspundă la această întrebare printr-un bucurios da! Dar în general este oare cazul?

Nu sunt multe cărți și publicații periodice, de cu totul alt gen, preferate acestor lecturi? Nu au devenit ziarele indispensabile multor credincioși? Nu gândesc ei adesea că evenimentele zilei trebuie să fie urmărite cu grijă și că trebuie să fie la curent cu politica? Vai! Când un credincios este zelos pentru această hrană, foamea pentru pâinea din cer se micșorează rapid, inima se usucă și sufletul se atrofiază.

Domnul i-a spus într-o zi lui Iosua: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze din gura ta și să cugeti asupra ei zi și noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea; pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și atunci vei prospera” (Iosua 1.8).

Ceea ce în zilele din vechime era condiția reușitei și a prosperității are cu atât mai multă valoare astăzi, pentru că Dumnezeu Tatăl ne-a revelat toată inima Sa și ne-a făcut să pătrundem în cele mai secrete gânduri, în tot adevărul.

Să nu uităm nici faptul că în mijlocul ruinei bisericii profesante, nouă ne este încredințată o mărturie pe care trebuie să o ținem în cinste prin cuvintele și scrierile noastre, confirmând-o printr-un mers în lumină, despărțit de lume, cu caracterul ei nelegiuit sau religios.

Să ne ajute Dumnezeu să nu ne punem lumina noastră sub obrocul activității pământești și să nu adormim pe patul de odihnă al confortului carnal, ci să facem să strălucească lumina noastră în așa fel ca toți aceia care intră în casă să o vadă! Să ne ajute să fim vigilenți, ca să nu fie forțat să ne ia sfeșnicul din locul lui. Să acorde înainte de toate servitorilor Săi, pe care i-a chemat în lucrarea Sa ca evangheliști, pastori sau învățători, să meargă înainte fără să se teamă de oameni și fără să caute să le placă, ci ca modele ale turmei în toată umilința și smerirea duhului, dar și în tot adevărul și credințioșia!

Domnul ne-a vorbit foarte serios în aceste timpuri din urmă, retrăgând la El lucrători dotați și binecuvântați și ne vorbește zilnic prin lipsa servitorilor fideli și devotați în via Sa. El i-a întrebat într-o zi pe ucenici, după ce i-a învățat multe lucruri: „Ați înțeles toate acestea?» Ei îi spun: «Da, Doamne!»” (Matei 13.51), dar nu a fost așa. Dar cu noi, cum este?

Am înțeles și am pus noi la inimă ceea ce vrea să ne spună? Am recunoscut și mărturisit durerea noastră? Numai în acest fel poate ea să fie radical vindecată!

clickbible.org